

Meditacions: Dimarts de la tercera setmana de Quaresma

Reflexió per meditar dimarts de la tercera setmana de Quaresma. Els temes proposats són: Déu espera el sacrifici del nostre cor; tornar al Pare en aquesta Quaresma; perdonar perquè ens sabem perdonats.

ENTRE els jueus deportats a Babilònia es trobava Azaries, un «jove de sang reial o de la noblesa, perfectament sa, de bon tipus, ben format en la saviesa, culte i intel·ligent, i apte per servir al

palau» (Cf. *Dn* 1, 3-4). Havia après la llengua i la literatura de Babilònia, i li havien imposat un nom caldeu: Abed-Negó. Els primers capítols del llibre de Daniel ens expliquen les aventures d'Azaries, Ananies, Misael i Daniel, i com entre tots quatre se sostenen per romandre fidels a Déu i als costums del seu poble, en un ambient hostil.

En la seva pregària des del forn encès, els pensaments d'Azaries van més enllà del gran patiment immediat. El seu cor, a més, no deixa de patir per la situació d'Israel, i intenta comprendre el desastre que havia suposat la deportació a Babilònia per al poble escollit. Déu havia lliurat el seu poble de l'esclavatge i li havia donat una terra on viure en llibertat. No obstant això, tota aquella esplendor no és més que un dolorós record. «Però ara, Senyor —diu Azaries—, per culpa dels nostres pecats, som el més petit de

tots els pobles, humiliat arreu de la terra» (*Dn 3, 37*).

En aquesta dramàtica situació, Azaries ofereix al Senyor l'única cosa que té: «Però accepteu el nostre cor penedit i el nostre esperit humiliat com si us oferíssim moltons i vedells i milers d'anyells grassos» (*Dn 3, 39*). I Déu, complagut, accepta aquell sacrifici, que és precisament el més agradable als seus ulls: «convertiu-vos a mi amb tot el vostre cor, perquè vull només el vostre bé i estic ple de misericòrdia» (*Cf. Jl 2, 12-13*). Aquesta actitud interior davant de Déu, de qui sap que en realitat no pot pagar tant de bé, és la que fa agradable qualsevol sacrifici nostre.

AZARIES ha entès la lògica de Déu. Fins i tot enmig de les flames, la sorpresa davant de la infinita

misericòrdia de Déu el porta a tenir el seu pensament al cel. Azaries i els seus companys han experimentat allò que és no tenir res i han acceptat rebre-ho tot de Déu. Llavors esclata l'agraïment d'aquests tres joves en un cant en què convoquen totes les criatures per, amb elles, lloar i beneir la misericòrdia de Déu (cf. *Dn* 3,51-90).

Aquell forn del desterrament va ser, per al poble d'Israel, el gresol que va permetre el retorn a allò essencial. Des d'allà construïran un nou començament en què Déu i el seu amor ocupin, una altra vegada, el centre. «Ara, Senyor, nosaltres us seguim de tot cor, us venerem i busquem el vostre favor. No ens defraudeu. Per la vostra paciència i el vostre amor, sigueu bondadós amb nosaltres. Vós que obreu tants prodigis, salveu-nos, i glorifiqueu així el vostre nom» (*Dn* 3, 41-43).

També per a nosaltres, la Quaresma és una oportunitat de començar de nou, de col·laborar «amb el Senyor per fer de la nostra vida una obra mestra irrepetible. Es tracta – comenta Lleó XIV– de permetre-li eliminar les taques i curar les ferides que el pecat hagi pogut causar-hi, i de comprometre'ns a fer-la florir amb tota la seva bellesa fins a assolir la plenitud de l'amor, que és l'única font de felicitat veritable»^[1]. «La vida humana és, en certa manera, un retorn constant a la casa del nostre Pare —deia sant Josepmaria—. Tornar per mitjà de la contrició, aquesta conversió del cor que suposa el desig de canviar, la decisió ferma de millorar la nostra vida, i que —per tant— es manifesta en obres de sacrifici i de donació d'un mateix»^[2]. Descobrir i recórrer aquest camí de tornada al Pare ens inundarà de la mateixa alegria que va omplir el cor dels tres joves.

EXPERIMENTAR el perdó de Déu ens obliga a sortir d'esquemes purament humans. Quan Pere pregunta a Jesús quantes vegades ha de perdonar el seu germà, la resposta sembla fora de tota lògica: «No et dic set vegades, sinó setanta vegades set» (*Mt* 18, 21-22). I, a continuació, proposa la paràbola en què un home tenia un deute de deu mil talents, una quantitat que hauria posat en dificultats el mateix Salomó. S'explica que, en els temps de més prosperitat del regne d'Israel, el rei percebia sis-cents seixanta-sis talents d'or a l'any (cf. *1Re* 10, 14). El pobre deutor de la paràbola havia de sentir-se com Azaries, en considerar la magnitud dels pecats del poble i la seva manca de mitjans per reparar-los. «Com que no tenia res per pagar» (...), el criat, «se li llançà als peus i li deia: “Tingueu paciència i us ho pagaré tot”» (*Mt* 18, 25-26).

Aleshores, Jesús introduceix a la paràbola un gir sorprenent. El senyor s'accontenta amb la voluntat de pagar del seu criat, com si amb aquell gest hagués satisfet realment el deute. El Mestre ens ensenya —tal com ja ho havia experimentat Azaries— que Déu es deixa conquerir per un cor contrit, vessa la seva gràcia davant del nostre desig sincer de pagar, encara que no siguem capaços de fer-ho. «Déu no es cansa mai de perdonar. (...) El problema és que nosaltres ens cansem de demanar perdó»^[3]. Jesús sempre ens perdona quan ens acostem penedit al sagrament de la Confessió. Alhora, saber que el mateix Déu s'oblida dels nostres errors ens impulsa a no donar excessiva importància a les ofenses que puguem rebre dels altres: «no m'ha calgut aprendre a perdonar, perquè el Senyor m'ha ensenyat a estimar»^[4], solia dir sant Josepmaria. A santa Maria, refugi dels pecadors, li demanem que ens

ensenyi a obrir-nos al perdó de Déu;
a no negar el perdó als nostres
germans i a demanar perdó sovint.

[1] Lleó XIV, Àngelus, 22-II-2026.

[2] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 64.

[3] Francesc, Àngelus, 17-III-2013.

[4] Sant Josepmaria, *Solc*, núm. 804.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/meditation/meditacions-
dimarts-de-la-tercera-setmana-de-
quaresma/](https://opusdei.org/ca/meditation/meditacions-dimarts-de-la-tercera-setmana-de-quaresma/) (10/03/2026)